

4/24

Na srdci

*(in)formační měsíčník vikariátu
Pelhřimov, regionu F. B. Vaňka*

Děti z Církevní
mateřské školy Jonáš
v Pacově skládají
postní kalendář
s tématem "Všichni
jedno tělo jsme".
Foto: Petra Koblicová

TÉMA: Boží milosrdenství

**Doporučený
příspěvek 30 Kč**

Jak umíme odpovídat na Boží milosrdenství?

„Milosrdenství velebme, za ně Boha vždycky chvalme, od věků nás Bůh miluje, milosrdenství zjevuje.“

Těmito slovy začíná hymnus k nedělním ranním chválám v postní době. Milosrdenství je projev Boží lásky, která to myslí s námi vážně. Jak na to odpovídám já, myslím to taky s Bohem vážně? Odpuštění hříchů vede ke spáse. A toužím já vůbec po své spáse?

Často máme přesnou představu o tom, co potřebujeme. A říkáme i radíme svému okolí, svým blízkým, jak správně je potřeba projevit lásku a co nám udělá radost. Je dobré si všechno předem vyjasnit, „vykomunikovat“, ale jak nás druhý - i Bůh - miluje, to už je na svobodné vůli, tedy na tom druhém.

A je potom na mě, jak se zachovám. Proto je láska i víra dar. Milosrdenství je projev víry a lásky a je odpovědí na přijatou lásku. Poznání, že jsem milován, mi dává sílu k odpuštění a k milosrdenství.

Zmrtoýchvostání Ježíše Krista je naše naděje a smysl naší pozemské pouti. Je to projev Boží lásky, která šla až do krajnosti. Učme se tedy naslouchat Bohu i našim blízkým, aby naše láska byla účinná a vedla k proměně srdce, které má být uzpůsobené podle srdce Ježíše Krista, tedy plné lásky a milosrdenství.

Chtěl bych všechny čtenáře povzbudit spolu se starozákonním prorokem Nehemiášem: „Nebud'te zarmoucení, neboť radost z Hospodina je vaše síla“!

P. Václav Šika, farář v Kamenici nad Lipou

Na srdci - měsíčník farností vikariátu Pelhřimov. Za obsah odpovídá vikář P. Josef Sláčík. Redaktor: Jan Mazanec (775 269 206, mazanec@centrum.cz). Registrace: MK ČR E 24463.

Příští uzávěrka: 19. 4. Jedno číslo vyjde asi na 30 Kč. V nákladu 600 ks tiskne Rain, Jindřichův Hradec. Děkujeme za příspěvky.

Dovolím si zopakovat prosbu o dodržování uzávěrky. Je to "plovoucí" datum (mezi 15. a 22. dnem), protože poslední úterý v měsíci, kde si kněží na vikariátní schůzi rozdělují výtisky, je pokaždé jindy. Snahou je dostat zpravodaj ke čtenářům ideálně už první dny nového měsíce. Tvorbu delších článků (4000 znaků) je ideální předem se mnou konzultovat, lépe se pak celé číslo plánuje. Děkuji moc. **Jan Mazanec**

Výběr z liturgického kalendáře - 4/2024

- 2. Sv. Františka z Pauly, poustevníka
- 4. Sv. Izidora, biskupa a učitele církve
- 5. Sv. Vincence Ferrerského, kněze
- 7. Druhá neděle velikonoční**
- 8. Sv. Alberta
- 11. Sv. Stanislava, biskupa a mučedníka
- 13. Sv. Martina I., papeže a mučedníka
- 14. Třetí neděle velikonoční**
- 19. Sv. Emy
- 20. Sv. Marcelína
- 21. Čtvrtá neděle velikonoční**
- 23. Sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka, svátek**
- 24. Sv. Jiří, mučedníka
- 25. Sv. Marka, evangelisty, svátek**
- 28. Pátá neděle velikonoční**
- 29. Sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve, svátek**
- 30. Sv. Zikmunda, mučedníka

Z osobností měsíce: svatý Petr Chanel

Pierre-Louis-Marie Chanel se narodil roku 1803 v Potière ve Francii a byl vysvěcen na kněze v roce 1826. Krátce působil v duchovní správě a pak vstoupil do řeholní společnosti maristů. Řád jej poslal na misie na ostrov Futuna v Polynésii (o Vánocích 1836 s tím, že tam bude jen půl roku). Ač se misijní práci věnoval s velikým úsilím, výsledky neodpovídaly snaze. Hlavně starší generace domorodců sledovala nelibě změny náboženských zvyklostí. Nenávist dostoupila vrcholu, když syn náčelníka přijal křest. Misionář byl nenávisnými domorodci ubit 28. 4. 1841. Předtím řekl: "Nezáleží na tom, jestli budu zabit nebo ne. Křesťanství na ostrově zakořenilo; nebude zničeno mou smrtí, protože nepochází od lidí, ale od Boha." Do dvou let od jeho smrti se ostrov zcela pokřesťanštěl. Byl to prvomučedník Oceánie, dnes je jejím patronem. Roku 1954 jej papež Pius XII. prohlásil za svatého.

neodpovídaly snaze. Hlavně starší generace domorodců sledovala nelibě změny náboženských zvyklostí. Nenávist dostoupila vrcholu, když syn náčelníka přijal křest. Misionář byl nenávisnými domorodci ubit 28. 4. 1841. Předtím řekl: "Nezáleží na tom, jestli budu zabit nebo ne. Křesťanství na ostrově zakořenilo; nebude zničeno mou smrtí, protože nepochází od lidí, ale od Boha." Do dvou let od jeho smrti se ostrov zcela pokřesťanštěl. Byl to prvomučedník Oceánie, dnes je jejím patronem. Roku 1954 jej papež Pius XII. prohlásil za svatého.

Kalendárium - náš vikarát

Horní Cerekev a okolní farnosti

- 5. 4., 17.00 - Horní Cerekev a Počátky, adorace Nejsvětější svátosti a zpověď, 18.00 mše sv.
- 25. 4., 12.00 – 18.00, Veselá, adorace Nejsvětější svátosti
- 4. 5., 18.00 - H. Cerekev, sál ZŠ, Večer chval Hagios (viz plakátek)

Chvojnov a okolní farnosti

- 5. 4., 18.00 – Chvojnov, první pátek v měsíci (mše svatá, adorace Nejsvětější svátosti)
- 6. – 7. 4. – Chvojnov, chvály + celonoční adorace k Božímu milosrdenství (viz plakátek)
- 12. 4., 18.00 – Chvojnov, mše svatá pro rodiny s dětmi

Kamenice nad Lipou a okolní farnosti

- 6. 4., 14.00 – Ctiboř, Velikonoční mše svatá v kapli Nejsvětější Trojice
- 8. 4., 18.00 – Kamenice nad Lipou, Zvěstování Páně (slavnost je přeložena z 25. března)
- 21. 4., Kamenice nad Lipou, jarní pouť (4. neděle velikonoční)

Nový Rychnov a okolní farnosti

- 14. 4., 14.00 – Mirošov, poutní mše svatá
- 14. 4., 17.00 – Opatov, evangelický kostel, koncert pěveckého sboru Santini z Telče (viz plakátek)
- 26. 4., 18.00 – Nový Rychnov, fara, Modlitby matek

Pelhřimov a okolní farnosti

- 3. 4., 17. 4. a 1. 5., 18.45 – Pelhřimov, fara, Biblické hodiny
- 5. 4., 22.00 – Pelhřimov, farní sál, Modlitby mužů
- 6. 4., 7.30 – Pelhřimov, kostel, Živá růže, po mši snídaně na faře
- 7. 4., 16.00 - Pelhřimov, kostel, chvály (viz plakátek)
- 19. 4., 17.00 - 21. 4., 9.00 – Pelhřimov, sál, 40hodinová adorace
- 20. 4., 18.00 – Pelhřimov, kostel, Mariánské večeradlo (viz plakátek)
- 21. 4., 9.00 – Pelhřimov, kostel, dětská mše, po ní deskové hry
- 3. 5., 22.00 – Pelhřimov, farní sál, Modlitby mužů
- 4. 5., 7.30 – Pelhřimov, kostel, Živá růže, po mši snídaně na faře

CHVÁLY

▼ V KLÁŠTERNÍ KAPLI ▼

V ŽELIVĚ

HLAHL HOSPODINU, CELÁ ZEM, DEJTE SE
DO PLESU, PĚJTE ŽALMY, PĚJTE HOSPODINU
ŽALMY PŘI CITAŘE, PŘI CITAŘE NECHŤ ZAZVUČÍ
ŽALMY: S DOPROVODEM TRUB A POLNIC
HLAHLTE PŘED HOSPODINEM KRÁLEM!
ŽALM 98:4-6

05 04 24

OD 19 DO 21 HODIN

VSTUP
VOLNÝ

POŘÁDÁ SPOLEK HNÍZDO
VE SPOLUPRÁCI
S KLÁŠTEREM ŽELIV
A BRATRY PREMONSTRÁTY

**Duchovní obnova
pro mladé manžele**
s P. Jeronýmem Josefem Erteltem, O.Carm.

**Pojďte si i vy
na opuštěné místo
odpočinout.**

(Mk 6,31)

26. – 28. dubna 2024
Klášter bratří karmelitánů v Kostelním Vydří

Cena: 1.900,- Kč za osobu
Je třeba se předem přihlásit.

Informace: www.centrumrodin.cz
Kontakty: dokulilova@centrumrodin.cz, tel.: 608 545 118

CHVÁLY

7. DUBNA 2024 | 16:00

neděle Božího milosrdenství

KOSTEL SV. BARTOLOMĚJE
PELHŘIMOV

přímluvná modlitba, svátost smíření, rozhovor s knězem

CELONOČNÍ ADORACE

k Božímu milosrdenství

Farní kostel Chvojnov | 6.-7. dubna 2024

18.00	Mše svatá
19.00	Chvály možnost přímluvné modlitby a svátosti smíření
20.30	Začátek celonoční adorace
7.00	Korunka k Božímu milosrdenství
8.00	Mše svatá

"V tento den jsou otevřena všechna stavidla Boží, skrze něž proudí milost."

Mariánské večeřadlo

20.4.2024 od 18 hodin

kostel sv. Bartoloměje
v Pelhřimově

...nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí!

SPOLČO HAGIOS ZVE NA

VEČER *chval*

„Všechno tvoříš nové.“ (Zj 21,5)

4.5.2024
18:00

Gymnastický sál ZŠ Horní Cerekev

*Vstup z nové přístavby. Do sálu není povoleno vcházet
v obuvi, proto je vhodné vzít si náhradní přezůvky.*

Hagios

hagios_cz

SETKÁNÍ ŽEN Ženy ženám

T É M A :

Žena podle Božího obrazu

Pátek 17.5.2024, v 16:30

MYSLIVNA PELHŘIMOV (ČMJJ)

slovo	svátost smíření
gauč talk	mše svatá
občerstvení	workshop
chvály	přímluvná modlitba

V PŘÍPADĚ DOTAZŮ KONTAKTUJTE: 739 927 699

přihlášky zde:

**ČCE Opatov všechny srdečně
zve na koncert pěveckého
sboru z Telče**

S A N T I N I

V neděli 14.4.2024

Od 17.00 hod.

V kostele v Opatově

Vstupné je dobrovolné

letní tábor kluci a holky 12-14 let

VELKÝ ARARAT

Cena: 2300 Kč
NOVÁ CEREKEV
 6.7.-13.7.2023

Kontakt:
 Zdeňka Gottliebová
 tel.: 704 873 424
 mail: letni.farni.tabor@email.cz

Přihlášky a informace na www.svcsit.cz

Děkujeme rodičům a jejich dětem, kteří i v dnešní nelehké ekonomické situaci mají zájem o naše pobytové tábory. Několik volných míst je ještě na tomto táboře pro starší věk. **Martin Běhal, SVČ Sít'**

PRÁZDNINY

Pojď s námi zažít

TEEN ERA MEETING **2024**

7. - 14. července

Savudrija, CHORVATSKO

společenství zábava moře duchovno hry

Cena: 8.990,- (při přihlášení a zaplacení zálohy do 31.3.2023)

9.990,- (při přihlášení a zaplacení zálohy po 31.3.2023)

kontakt: Kristýna Smutníková, +420 774 887 046 www.eracz.cz

pro věk. kategorii
9-17 let

28.07.2024 - 7.8.2024

PROJEKT TAU

Zhasínající slunce.

Smrtelná mise.

Dobrodružství a víra.

Pomozte nám zachránit svět.

Více info na
www.demdaal.cz

Město Pelhřimov vypsaló soutěž na kapli sv. Anny

Pelhřimov vypsal architektonicko-krajinářskou soutěž na úpravu okolí kaple sv. Anny a její obnovu. Návrhy přijímá do 3. dubna. Náklady na úpravu se odhadují na 15 milionů korun (bez DPH), deset z toho na opravu kaple, řekl ČTK místostarosta města Zdeněk Jaroš. Pracovat na obnově památky by se podle něho mohlo začít za dva až tři roky. "Chtěli jsme jít cestou soutěže, protože chceme mít kvalitní návrh, to je pro nás důležité. Abychom nešli jen po ceně, což považuju za špatné," doplnil.

Z kaple, která je od roku 2011 památkově chráněná, zbylo jen torzo. Památkáři městu doporučují, aby byla kaple obnovena do původní podoby, kterou lze odvodit z dobových materiálů. Podle Jaroše ale bude záležet na architektech a jejich schopnosti obhájit si i případné moderní zásahy, například skleněné zastřešení. Přál by si, aby se z kaple a jejího okolí stal zajímavý výletní cíl nejen pro místní.

Kapli, původně zasvěcenou Proměnění Páně, nechali v letech 1699 a 1700 postavit měšťané M. M.

Klokotský a S. Klokotský. Asi o 30 let později byla zasvěcena sv. Anně. Po josefínských reformách se dostala do soukromého vlastnictví. V 19. století se funkce kaple obnovila, ale po roce 1948 začala chátrat. Od roku 2007 se o ní začalo starat sdružení Zelené srdce - na webu www.zelenesrdce.cz předseda sdružení Pavel Koubek dokumentuje, co se na kapli daří opravovat (sbírka má účet 2700608913/2010).

Město jako nový majitel objektu hodlá také obnovit přístupovou cestu a napojit ji na cyklotrasu do Olešné. **(čtk)**

Foto: Wikipedia a www.zelenesrdce.cz

Kalendárium - naše diecéze (i okolí)

5. - 6. 4., Lomec, 24hodinovka pro učitele - P. Josef Prokeš

6. 4., Praha, Pochod pro život - autobus z Pelhřimova jede v 8.30

6. 4., Litoměřice, mše k 50. výročí úmrtí kardinála Trochty - slouží v katedrále od 10 hodin nový litoměřický biskup Stanislav Přibyl

19. - 21. 4., Praha, Česko-slovenské setkání Taizé - kostel u Salvátora. Program: modlitby u kříže, sobota, sdílení v rodinách, workshopy, modlitba se slavností světla, mše, ztišení. Motto: Ty znáš můj neklid.

19. - 21. 4., Hosín, Víkendová duchovní obnova - Znovu zakusit modlitbu II.; začátek v pátek 17.30 (mše, nešpory, růženec, korunka, Lectio Divina, adorace, mše, chvály). Provází: P. Tomas von Zavrel.

20. 4., České Budějovice, UNITED ČB - KD Vltava, 13 - 21.00 hodin. Multizánrový křesťanský festival (kapely, workshopy, služba modliteb, duchovní poradenství), celostátní akce 23. - 24. 8. ve Vsetíně.

26. - 28. 4., Ktiš, Duchovní obnova pro děti 6-13 let - podle sv. Kateřiny Sienské, přihlášky do 15. 4. na pastorace@bcb.cz

26. - 28. 4., Kostelní Vydří, Duchovní obnova pro mladé manžele - viz plakátek

27. 4., Jistebnice, Večer chval - 19.00, kapela AMDG

29. - 3. 5., Vyšší Brod, Ignaciánské duchovní cvičení pro ženy - rozjímání, přednášky, mlčení, růženec, provází P. J. V. Zentner

7. - 8. 5., Praha - Bílá hora, 3. oslava smíření mezi katolíky a evangelíky, 24hodinové chvály (od 7.5. 18.00 do 8.5. 18.00 - v čase 14. - 16.00 se mohou připojit krajská města), účinkují kapela Timothy a balet Ballet Magnificat.

Dvanáct poutníků šlo z Pelhřimova na Křemešník

Bylo ráno, třetí neděle postní a u pelhřimovského hřbitova se sešlo 12 poutníků.

Po zahajovací modlitbě se vydali krásnou, probouzející se přírodou po turistické stezce k jejich cíli: poutnímu kostelu

na kopci Křemešník. Cestou bylo slyšet povídání, modlitby, smích a zpěv. U Zlaté studánky se občerstvili dobrou vodou a vydali se po křížové cestě na poslední úsek poutě ke kostelu Nejsvětější Trojice.

Při mši svaté předložili na oltář své poutní úmysly za ochranu rodin, obrácení našeho národa k Bohu a za mír na celém světě. Po mši svaté se všichni rozjeli do svých domovů s radostí, že mohli prožít hezký a netradiční nedělní čas.

Petr Coufal

Foto: František Čekal

Děti z náboženství vedly ve Chvojnově křížovou cestu

V pátek 8. března před dětskou mší se děti z náboženství aktivně zapojily do křížové cesty. Ty starší četly texty jednotlivých zastavení, které je vedly k zamyšlení nad jejich slabostmi a dávaly jim náměty a povzbuzení k nápravě. Mladší děti pak přinášely k obětnímu stolu symboly jednotlivých zastavení, například plyšáka, kladivo a hřebíky nebo kámen. Při mši pak děti pod vedením P. Jozefa přemýšlely pomocí zrcadla o zpytování svědomí. Křížovou cestu i mši svatou doprovázel Chvojnovský sboreček.

Lucie Bartoňová, Chvojnov

Foto: autorka

Jsme lidé dobří? Máme srdce obří? ptaly se děti

"Jsme lidé dobří? Máme srdce obří?" Jak to tedy s námi je? Asi bychom každý potřeboval chvilku k zamyšlení... Těmito otázkami jsme s dětmi v pacovské CMŠ Jonáš otevírali čtyřicetidenní období půstu. Když se řekne půst, možná někoho napadne, že se nemá jíst maso. Ale půst může znamenat mnohem víc. Nejde jen o volbu „něco si odepřít“, je to i příležitostí pro zpomalení, ztišení se, zamyšlení, zbystření - tedy pro očistu těla i duše a přípravu na Velikonoce.

Na začátku postní doby k nám do školky přišel P. Jaroslav Šmejkal. Během setkání jsme se společně zamýšleli, zda poznáme člověka, jaký je, podle toho, jak vypadá. Jasně že ne, ale podle čeho tedy? A aby téma děti ještě lépe pochopily, nechali jsme se inspirovat časopisem Duha a jeho postním kalendářem „Všichni jedno tělo jsme“.

Každý týden postní doby je zaměřen na jednu část těla, kterou se máme snažit prozkoumat a zjistit, jak nejlépe ji používat. Naučit se vnímat druhé lidi, umět pomoci druhému člověku, a tím dělat radost sobě i ostatním. Všichni patříme k sobě a „všichni jedno tělo jsme“.

Foto: autorka

Oko, ústa, ucho, nohy, ruce a srdce. To je šest symbolů, které nás provázely šesti týdny postní doby. Každý týden si děti vystříhly jeden obrázek s danou částí těla a nalepily si ji do správného políčka kalendáře. Na druhé straně obrázků je omalovánka s otázkou, která je vybízí k zamyšlení. Obrázky jsou pak poskládány do tvaru kříže a po jeho otočení děti objeví Pána Ježíše.

V prvním týdnu jsme se zamýšleli nad tím, zda se dokážeme dobře dívat. „Ten, kdo vidí úžasné, vidí, co je překrásné. Poznává, co je dělat třeba a kdo potřebuje chleba.“ Vyzkoušeli jsme si, jaké je vnímat svět, zvuky, vůně a doteky se zavázanýma očima. Jaké to je svěřit se do rukou kamaráda, když nic nevidíme. A také jsme se jen tak dívali a říkali si, co krásného vidíme okolo sebe, na sobě i na lidech okolo nás. A že toho kolem nás je opravdu hodně! Opravdu máme Bohu za co děkovat.

V druhém týdnu jsme si vyzkoušeli, jak mocná jsou ústa. Jak důležité je to, co říkají. „Dobrá ústa pravdu mluví, nikdy nikoho nepomluví.

Hovoří jen slušně, vlídně, o Bohu svědčí s úsměvem a klidně.“ Jak se poslouchají a co s námi dělají slova vlídná, která dokáží pochválit, potěšit, poprosit či poděkovat, a co slova, která dokáží zranit, ponížit? Vlídne slovo nic nestojí, a přesto má tak velkou hodnotu.

Ve třetím týdnu jsme se věnovali uchu, tedy naslouchání a dovednosti ztišit se. „Když používáš správně uši, slyšíš zprávy i pro svou duši. Hlas Boží je často tišší, dobré uši i v srdci slyší!“ Učili jsme se vnímat naslouchat zvukům kolem sebe, zvukům přírody, sobě navzájem, ale i poslouchat ticho. Co vnímám, když je úplné ticho? V tichu přichází odpovědi, rodí se myšlenky, můžeme slyšet srdcem. Jak málo si ho dopřáváme. Právě v tichu můžeme slyšet i Pána, který k nám mluví rozličnými způsoby. V přírodě skrze stvoření, skrz události našeho života, skrze naše společenství, Bibli...

Čtvrtý týden jsme zkoumali naše nohy. „Po správné cestě tiše kráčí, uchem jehly projít stačí. Následují Pána Krista, chtějí mít chodidla čistá.“ Jaké by to bylo žít bez nohou? Umí chodit, běhat, skákat - teď jsme tu a za chvíli jinde. Umí i stát, nesou nás, nebo se někdy podlomí. Proto je dobré zpomalit, zastavit se a přemýšlet, kudy jít.

Pátý týden se nesl ve znamení rukou. „Umí dávat, přijímat, zahřívát i objímat. Práci mají v oblibě, umí se spojit v modlitbě“. Jak důležité jsou, když je správně používáme. Podat pomocnou ruku, přiložit ruku k dílu, otevřít štědrou ruku, pohladit, obejmout. Ale i umět uchopit ruku podanou, přijmout pomoc, pochvalu. „Bůh nemá jiné ruce, než ty naše“. Spoléhá, že budeme jeho rukama a nohama v dnešním světě. A co teprve, když se naše ruce spojí! To dokážeme mnohem víc!

Šestý, poslední týden před Velikonocemi, byl v plánu věnovat se srdci. „Jak se tedy poznají lidé dobří? Mají přece srdce obří! Dobré srdce plné lásky bývá, Duch svatý jej obývá.“ Nezáleží tedy na tom, jak kdo vypadá, ale jaký je. Bez dobrého srdce bychom tělo neuměli používat k tomu, abychom přispěli k lepšímu světu.

A jak se naše srdce může „zvětšovat“, jak ho posilovat? Možná právě tím, když naše oči opravdově vidí, naše ústa mluví laskavě a povzbudivě, naše uši naslouchají, naše nohy směřují správným směrem, naše ruce štědře pomáhají, a naše srdce usiluje být čisté, přijímající a milující. Pokud budeme „posilovat“ naše srdce nejen v době půstu, bude se nám všem spolu krásně žít. Vždyť všichni tělo jedno jsme!

Za malé a velké děti z CMŠ Jonáš Petra Koblicová

Chvojnovská mládež obnovila spolčo pro děti

Dlouhou dobu vedli mladí z chvojnovské farnosti diskuzi, zda se vracet k organizování sobotních setkání pro děti, za nimiž se uzavřela kapitola v roce 2018. Letos se nakonec podařilo dojít ke společnému konsensu a 9. března bylo spolčo pro děti opět obnoveno.

Mládež s dětmi si nyní klade za cíl seskupovat se na faře každou druhou sobotu v měsíci. Vedle hraní her se chtějí formovat ve víře a podporovat se navzájem, aby nikdo neměl pocit, že je ve farnosti sám.

Prosíme Vás o modlitby, aby si Pán toto nové dílo vedl a ono rostlo ku prospěchu celé farnosti.

Tomáš Březina, Chvojnov

Foto: Tereza
Kostková

Nový Rychnov si připomněl místního rodáka-kněze

V Novém Rychnově se 3. března konala mše za místního rodáka P. Josefa Stolaříka a za ostatní kněze, kteří působili ve farnosti Nový Rychnov. P. Stolařík nyní působí jako farář v Ševětíně, dále má na starosti Bošilec, Dolní Bukovsko a Lomnici nad Lužnicí.

Text a foto: Stanislava Tichá

Josef Stolařík se narodil 1. 3. 1947 v N. Rychnově.

Po ZŠ se vyučil jako opravář zemědělských strojů v Lukavci. R. 1965 nastoupil do JZD N. Rychnov jako opravář, pak jezdil s nákladákem i autobusem, r. 1970 vykonával funkci bezpečnostního technika, pak energetika a vodohospodáře. Pracoval i jako promítač kina. Do r. 1975 též vedoucí oddílu Mladých požárníků. V letech 1977–82 dálkově vystudoval SZTŠ v Táboře, obor pěstitelství. Poté vystudoval bohoslovickou fakultu v Litoměřicích. Na kněze byl vysvěcen r. 1987 v Praze. **(Setkání)**

Třikrát ze Sítě: florbal, návštěva Tábora a dívčí víkend

Žijeme plnou přípravou na letní tábory a máme radost z nového regionálního **florbalového turnaje** mezi námi a volnočasovými středisky v Třešti, Jihlavě a Polné. Vzájemné zápasy proběží v březnu až květnu. Snad budeme důstojně prezentovat Pelhřimov.

V době celonárodního biatlonového běsnění a jarních prázdnin jsme vyrazili s dětmi **na návštěvu Tábora**.

V Muzeu čokolády a marcipánu jsme „namlsali“ naše oči a jiné chuťové buňky, zkrátka nepřišly ani naše žaludky. A aby té energie nebylo domů příliš, tak téměř celou energii jsme „vysypali“ do nejrůznějších trampolín, prolézaček a žíněnek v bezva Jump aréně. Byl to prima výlet.

Po delším čase proběhla na faře v Nové Cerekvi **víkendovka ryze dívčí**. Byla pro všechny dívky ve věku 12-15 let.

Děvčata si užila skvělé hry a nechyběl prostor pro kreativní vyjádření, sdílení a hlubší zamyšlení v modlitbě. Věřím, že i tento rozměr víkendových pobytů je pro děti a mladé nesmírně obohacující a pomůže jim nést všechny všední okamžiky jejich života.

Děkuji také celému realizačnímu týmu, kteří tento program připravili a realizovali.

Texty a foto:
Martin Běhal,
SVC Sít Pelhřimov

Jezuita P. Hylmar přednášel v Cerekvi nejen o examenu

Modlitba examen není jen "shrnutí" dne. Je to šance vnímat Boží dílo v našem životě, rozšifrovat bez hodnocení proběhlé události. K jednotlivým krokům patří vděčnost (Bůh je dobrý a pečuje o mě), prosba o světlo (schopnost vidět i věci, které vidíme neradi), zpytování (vnímat, kdy se dělo něco, co mě vzdálilo od Boha), schopnost vzbudit lítost, aktivně se zříct zla a důvěřovat v odpuštění. To jsou jen některé myšlenky P. Františka Hylmara, někdejšího provinciála českých jezuitů, které druhou březnovou sobotu přednesl na postní obnově v Horní Cerekvi. Součástí semináře v hotelu Rustikal byla i mše svatá. (pm)

Foto: P. Martin Brácha
a Jakub Hunal

Kamenické ženy vnímají sílu hnutí Modliteb matek

Naše společenství bylo založeno r. 2017 a loni jsme se přidaly k hnutí Modlitby matek. Scházíme se jednou za 14 dní a moc nám to pomáhá v životě. Postupně jsme se společně naučily, že bez vzájemného sdílení žádný vztah neroste. A rosteme i tím, že se Boha na vše ptáme (Co se mu líbí?), že začneme naslouchat srdcem, číst Boží slovo a svůj život utvářet podle něj. Podstatou ale je chuť a ochota učit se a měnit smýšlení podle Boha. Vždyť nepochopení vede ke svárům a válkám. Potřebujeme modlitby. A učíme se vnímat sílu modliteb a vidět všechny "zázraky", které se díky modlitbám a Duchu svatému dějí. Teprve až když to člověk prožívá, až když si toho je vědom, se může opravdu sklánět s pokorou před mocí Boží a ze srdce mu děkovat. A naše modlitby matek vyzývají také muže, ať nás následují, protože i oni jsou rodiči-oeci. **Za Modlitby matek Kamenice n. L. Marie Maryšková**

Obnovu v Duchu svatém zakončilo takzvané vyslání

Obnova podle P. Sieverse v Pelhřimově vrcholila v březnu kromě pravidelných katechezí, modliteb a sdílení ve skupinkách také obřadem vylití Ducha svatého a zcela na závěr pak společnou bohoslužbou s vysláním a společnou oslavou a reflexí. Při mši 10. března P. Josef Sláčík zdůraznil nutnost udržování neustálé duchovní bdělosti a také to, že dary Ducha svatého jsou službou druhým, proto jsou účastníci symbolicky vysláni do světa. Absolventi semináře obdrželi svíci ("světlo světa"), kvasnice ("kvas") a exorcizovanou sůl ("sůl země"). Na snímcích níže jsou účastníci úterních (horní foto) a čtvrtečních (dolní foto) schůzek se "svými" vedoucími (zvlášť fotky na protější straně) a otci Josefem a Františkem, kteří je celou dobu provázeli.

Foto: Pavel Poláček ml.

Reportáž z pouti po stopách P. Toufara a nejen jeho

Od P. Karase z Mladé Vožice jsme se dozvěděli, že náměstek hejtmana Jihočeského kraje František Talír pořádá z pátku na sobotu 1. – 2. března Noční pěší pouť do Číhoště.

Ještě v roce 2009 jsem absolvovala celonoční pouť na svátek sv. Václava z Prahy do Staré Boleslavi u příležitosti návštěvy papeže Benedikta XVI. Putování v noci je těžší, člověk může zbloudit, doléhá únava, ale když vyjde, uvede celé tělo do modlitby, více se otevře Božímu působení. A své úmysly svěří Bohu.

Nyní bych ale noční pouť ze zdravotních důvodů již nezvládla. A tak jsem byla ráda, že se mohu zúčastnit alespoň mše svaté na zakončení této pouti. Vyjeli jsme tedy z Pacova autem v sobotu v 6.30 hodin. Měli jsme i duchovní doprovod - našeho pana faráře P. Jaroslava Šmejkalu, který zároveň řídil jedno auto. Druhým řidičem byl Mirek Hronek a průvodkyni nám dělala Maruška Pinkasová. Cestou jsme se modlili růženec a do Číhoště jsme dorazili v 7.30 hod.

Od Františka Talíře jsme se dozvěděli, že v noci z Havlíčkova Brodu šlo 87 registrovaných poutníků, mezi nimi dva kněží: P. Tomáš Hoffmann z Deštného a už zmíněný P. Jaroslav Karas z Ml. Vožice.

Někteří se zastavovali u památníku „Ecce homo“, zhotoveného sochařem Romanem Podrázským. Součástí památníku je socha P. Toufara. Slavnostní odhalení pomníku se konalo 22. září 1990 a zúčastnilo se ho, jak jsem se dočetla, přes 70 kněží a přes 10 000 lidí z celé republiky. Obec prý byla v tento den plná lidí, jak ještě nikdy ve své historii. Mši sv. sloužil kromě biskupa Karla Otčenáška i tehdejší želevský opat Vít Tajovský. Toho jsem znala jen z mála poutních mší

Foto: Vojtěch Jurásek,
biskupství královéhradecké

svatých, na které jsem s maminkou do Želiva jezdívala. Byl zatčen dva dny po P. Toufarovi zatčen a odsouzen na 20 let těžkého vězení.

Mechanismus by v kostele byl vidět

Po vstupu do kostela Nanebevzetí Panny Marie nás upoutala před oltářem kamenná deska přikrývající hrob P. Toufara. A při pohledu nad svatostánek nás zaujal asi půl metru vysoký kříž. To již mnozí z nás věděli, že je to jeho kopie. Cítila jsem zde přítomnost P. Toufara a vybavily se mi úryvky z jeho kázání: ***"Žijme tak, jako bychom měli již dnes zemřít, žijme pečlivě jako moudří a vykupujme si časem vezdejší život věčný. Čiňme dobré, dokud máme čas, aby Pán nás vzal na svou pravici."***

Malá odbočka: O událostech v Číhošti jsem se nejprve dočetla z knihy *Stalo se v Adventu* (R. Ströbinger a K. Nešvera). Silně se mě tehdy dotkly popisy metod, kterými se StB snažila přinutit P. Toufara k přiznání, že pohyb kříže zinscenoval. Nyní vím, že jsou v té knize některé nedokonalosti, největší asi ta, že zázrak byl zinscenován StB. Až Miloš Doležal pečlivým shromažďováním dokumentů odhalil, že skutečně muselo dojít k čemusi mimořádnému, racionálně nevysvětlitelnému. Ostatně kdo navštíví číhoštský kostelík, tomu dojde, že v tak malém prostoru (jistě byl 11. 12. 1949 plný lidí, včetně dětí, stojících u kazatelny a oltáře), není možné nic podvodného nastrojít. Vždyť by to bylo vidět.

Ale zpět k průběhu pouti: Mladí se sami začínají modlit růženec. Jsou

plní nadšení, vděčnosti, jako by ani nešli celou noc 36 kilometrů pěšky. P. Toufar by z nich měl určitě radost. Nestarají se, jak se dostanou do svých domovů, věří, že se Pán postará.

Od Františka Talíře se dozvídáme, že tato pouť za Evropu se koná právě v letošním roce, kdy uplynulo v březnu 85 let od obsazení Československa nacisty – a že nyní je svět válečnému konfliktu za poslední roky nejbližší. Proto je potřeba se modlit za mír. Chceme se přimlouvat právě u P. Toufara a svěřit Evropu do Božích rukou. Jsem vděčná mladým, že cítí odpovědnost za zemi, v níž žijí, i za Evropu.

Celá mše svatá celebrována P. Šmejkallem, P. Karasem a P. Hoffmannem byla nadějeplná, povzbudivá, plná Boží lásky. Živá atmosféra byla umocněna hrou na kytaru a krásnými chválovými písněmi mladých poutníků. Mnozí z nás se ještě šli podívat k památníku, označujícímu geografický střed České republiky, na okraji obce.

Torzo Zahrádky a návštěva hrobu Toufarova souputníka

My jsme ještě auty odjeli k místu prvního kněžského působiště P. Tofara (1940- 1948) – ke kostelu sv. Víta, který jako jediná stavba připomíná městečko Zahrádku, zatopené přehradou Švihov.

Od Marušky Pinkasové jsme se dozvěděli, že silnička ke kostelu bývala hlavní ulicí, byla roubená po obou stranách výstavnými domy. Maruška nám vyprávěla, jak to tu dříve vypadalo, kolik lidí sem chodilo do kostela: staří, mladí, děti, ani se sem nemohli vejít.

Prohlídku místa jsme ukončili společnou modlitbou u sochy uznávaného sochaře Olbrama Zoubka. Hubená a více než dva metry vysoká kovová plastika představuje duchovního se skloněnou hlavou. Je umístěna v sakristii kostela svatého Víta.

Naše poslední zastávka byla v Želivě. Krátce jsme se pomodlili a prohlédli kostel Narození Panny Marie. Ještě před obědem jsme se zastavili na klášterním hřbitově a pomodlili se u hrobu opata Bohumila Víta Tajovského (1912–1999). Zastavili jsme se také u hrobu zpěvačky Nadi Urbánkové, která v areálu kláštera poslední léta bydlela. Na náhrobním kamenu nás upoutaly její brýle z ryzího zlata.

Poděkovali jsme Bohu, že se nám vše vydařilo, a navštívili jsme klášterní restauraci, kde jsme si pochutnali na obědě. Celé naše putování bylo vydařené. S vděčností, poděkováním všem a přáním požehnaných a radostných Velikonoc - **Marie Simandlová, Pacov**

"Mé milosrdenství nepronikne žádný rozum"

Téma Božího milosrdenství asi ani nejde otevřít jinak než texty polské světice sestry Faustyny Marie Kowalské. Právě podle instrukcí v jejím Deníčku se spontánně začali scházet a modlit věřící o 1. neděli po Velikonocích. A papež Jan Pavel II. při svatořečení Faustyny roku 2000 ustanovil tuto neděli nedělí Božího milosrdenství.

Slova Pána Ježíše k sestře Faustyně (úryvky z jejího Deníčku):

"Mé milosrdenství je tak veliké, že jím nepronikne žádný rozum, lidský ani andělský, za celou věčnost. Vše, co existuje, má svůj původ v nitru mého milosrdenství. Každá duše, jež má ke mně vztah, bude po celou věčnost rozjímat o mé lásce a mém milosrdenství."

(Dn. 699)

"Ačkoliv jsem tak hořce trpěl, duše hynou. Dávám jim poslední záchranu - svátek mého milosrdenství. Jestliže nevzdají chválu mému milosrdenství, zahynou na věky."

(Dn. 965)

"Toužím, aby svátek Milosrdenství byl útočištěm a úkrytem pro všechny duše a zvláště pro ubohé hříšníky. V tento den je otevřeno nitro mého milosrdenství; celé moře milostí vylévám do duší, které se ke zdroji mého milosrdenství přiblíží. Duše, která přijme svátost smíření a svaté přijímání, dosáhne úplného odpuštění vin a trestů; v tento den jsou otevřena všechna stavidla Boží, skrze něž proudí milosti; ať se žádná duše nebojí ke mně přiblížit, i kdyby její hříchy byly jak šarlat."

(Dn. 699)

"Dcero má, nic mi nezabrání v tom, abych ti uděloval milosti. Mému milosrdenství tvá ubohost nepřekáží. Čím větší ubohost, tím větší má právo na mé milosrdenství. Přesvědčuj všechny duše, aby důvěřovaly v nesmírné hlubiny mého milosrdenství, neboť je všechny toužím spasit. Pramen mého milosrdenství byl dokořán otevřen kopím na kříži pro všechny duše - nikoho jsem nevyhloučil." (Dn. 1182)

Výklad obrazu, namalovaného dle vidění s. Faustyny

Obraz znázorňuje zmrtvýchvstalého Krista přiná-
šejícího pokoj, odpuštění hříchů a všechny milosti
za cenu svého utrpení a smrti na kříži.
Prameny krve a vody plynoucí z probodeného
srdce (na obraze neviditelného) a rány na ruku a
nohou připomínají události Velkého pátku. Na
dotaz, jaký je význam paprsků, Pán Ježíš sv.
Faustyně vysvětlil: Tyto dva paprsky představují
krev a vodu – světlý paprsek znázorňuje vodu,
která duše ospravedlňuje; červený paprsek
představuje krev, která je životem duší. (Dn. 299)
Tyto dva paprsky tedy znamenají svátosti, církve
zrozenou z Kristova probodeného boku a dary
Ducha Svatého, jehož biblickým symbolem je voda.

Ježíš jedná s celníky
milosrdně. Očekává, že
jeho poselství budou lépe
rozumět než spravedliví.
Milosrdenství vůči sobě
pak znamená, že s hříš-
níkem, který je v nás,
zasedneme k jídlu, že jej
pozveme, aby seděl u
stolu našeho srdce, že se
usmíříme s celníkem a
hříšníkem v sobě. Hříšník
v nás lépe než spravedlivý
pochopí, čeho je schopna
Boží láska. (...) Ve svém
nad-já máme nemilosrd-
ného soudce, který nás
odsuzuje, a farizea, který
nám nedopřádá život.

(Anselm Grün)

Zoufal bych, kdybych neznal tvé milosr-
denství, Pane. Vždyť ty nechceš hříšní-
kovu smrt, ale aby se obrátil. Hříšnou
ženu jsem viděl rozradostněnou a praví:
"Jdi k lékaři a budeš uzdraven." Celník mi
díl: "Důvěřuj". Totéž kající lotr. Kana-
nejská žena povzbuzuje: "Neustávej
prosit a vytrvej". Podobenství o ztracené
ovci mne vzpružilo, abych doufal ve tvé
milosrdenství, Pane. (sv. Efrém Syrský)

Ježíšovo milosrdenství je síla, která křísí
člověka! Ježíš vidí pohřeb chlapce v Nai-
mu i plačící matku. „Když ji uviděl, bylo
mu jí líto. (Lk 7,11-17)“ Tím „soucitem“ je
Boží láska k nám; je to milosrdenství, po-
stoj k naší ubohosti, nemohoucnosti, utr-
pení a obavě. Hebrejské slovo *soucít* od-
kazuje k útrobám matky, k její citové re-
akci na bolest dítěte. (papež František)

Tvář neúplatného milosrdenství

Během pronásledování křesťanů v době komunistického režimu se říkalo: Západ má Krista bez kříže a Východ má kříž bez Krista (zmrtvýchvstání). Uplynula desetiletí – a mapa našeho kontinentu se změnila. Východ se stává stále více Západem a Západ zůstává Západem. Fráze Kristus bez kříže a kříž bez vzkříšení nabyla nové podoby.

Moderní křesťanství bez ukotvení prosazuje Krista konzumu, kde obraz „Boha milosrdenství“ vynechává, obchází, skrývá a vytěsňuje pravdu „Boha spravedlnosti“. Dnes často převládající a jednostranný obraz Boha milosrdenství je ale falešným obrazem, který si vytvořila duše konzumního křesťanství, aby jí zapadl do světa sladkého a neomezeného konzumu.

Bůh spravedlnosti se pro pohodlné stylové křesťanství, které chce konkurovat nabídkám světa a toleruje sladké užívání si, stal přítěží. Toto křesťanství přece nesmí být rušené Boží spravedlností, jeho pořádkem a slovem - a nakonec vlastně ani samotným Bohem.

Konzumní človíček si stvořil Boha k obrazu svému a zakázal mu být Bohem. Předepsal mu, aby byl poslušný jeho snům, kde se Bůh stává otrokem modelu života, kde je všechno "dobré", "krásné", "pohodlné", "usměvavé" a "pozitivní". V tomto světě jedinou a nejvyšší ozdobou smí být jen "Bůh milosrdný" - tedy poslušný či shovívavý vůči veškeré lidské svévoli a libovůli.

Koho takový Bůh zachrání?

Jenže Boží milosrdenství bez Boží spravedlnosti je paradoxně krutá nespravedlnost. Je obrazem změkčilého Boha, který ustupuje lidskému sobectví, a tím ohrožuje slabé. Už není garantem ochrany chudých, vdov, siroteků a zotročených.

V konečném důsledku je tak Bůh milosrdenství bez spravedlnosti vlastně Bohem nespravedlnosti, která je opakem čistého milosrdenství. Bůh milosrdenství mentality konzumního světa je smutným obrazem bezmocného Boha, který se stal loutkou lidské představivosti a lidského diktátu.

Vlevo - Rembrandt van Rijn:
Návrat marnotratného syna,
vpravo - Michelangelo Buonarroti:
část fresky v Sixtinské kapli
(Stvoření Slunce a Měsíce).

Dá se z této jednostranné optiky, z této falešné vize Boha jakožto "Milosrdenství, které opustilo spravedlnost", osvobodit? Z hloubi zkušenosti pronásledování se žalmista modlí: "Mé srdce k tobě mluví ... Hospodine, hledám tvou tvář. Neskrývej přede mnou svou tvář." (Žalm 27) Žalmistova zkušenost je totiž i zkušeností křesťanství, které je pronásledováno zevnitř, vlastními hříchy a selháními.

Ikona „dvou tváří“

Navíc tomuto zápasu čelily už generace před námi. Svědčí o tom jedna z nejstarších ikon zobrazujících Krista. Nachází se na posvátné hoře Sinaj na Sinajském poloostrově v Egyptě. Pravoslavný klášter sv. Kateřiny (postavený r. 548-565) je nejstarším nepřetržitě obývaným křesťanským klášteřem na světě.

Toto posvátné místo uchovává starobyloou ikonu Krista Pantokratora (=Vše-vládce, vládce vesmíru, celých dějin spásy) z 6. století.

Klášter se nacházel na odlehlém místě pouště, a tedy daleko od ruchu doby, proto tato ikona přežila i obrazoborecké ničení obrazů (tzv. ikonoklasmus) v 8. a 9. století.

Zde zobrazený Kristus pravou rukou žehná a rozdává svou milosrdnou blízkost, zatímco levou rukou pevně drží evangelium, Slovo života, které je pro člověka měřítkem jeho jednání.

Nejvýraznějším rysem je však výraz Kristovy tváře. Ten zrcadlí dvě odlišné emoce. Jedna polovina je výrazem přísné a vyžadované spravedlnosti. Druhá zjevuje něhu neúplatného a nemanipulovatelného Božího milosrdenství (*vpravo nahoře celá ikona a pod ní vpravo dole počítačově vytvořené zrcadlové kompozity obou polovin tváře*).

Obraz dvou tváří jedné a téže osoby, Boha, který je člověku blízký jako jeho osobní soudce i soudce lidských dějin a zároveň jako Pán milosrdenství těm, kdo berou vážně jeho spravedlnost a nemanipulují s ní.

Tento Ježíš, Ježíš *milosrdné spravedlnosti* a zároveň *spravedlivého milosrdenství*, je lékem na lidskou dvoj-tvářnost, na naše pokrytectví, které ve jménu Boha přizpůsobuje Boha svému obrazu, obrazu konzumního člověka.

Ochrana v mateřském lůně

Jedním ze starozákonních výrazů pro milosrdenství je slovo "milost" - racham. Souvisí s biblickým hebrejským slovem "ženské lůno" - rechem. A je důkazem toho, že Boží milosrdenství k lidstvu je pro starozákonní ucho významem, který odkazuje na Boží ochranu, jíž se těší dítě v matčině lůně.

Ikonopisci (stejně jako autor oné ikony z kláštera na Sinaji) tedy nedělali nic jiného, než že prvotní ikonu, tedy prvotní Obraz, který je *Slovem, jež se pro nás stalo tělem*, převedli do umělecké podoby. Zapojili ho do hry barev a souhry forem a poselství symbolů.

Jejich prvotním ikonopiseckým pravidlem nebyla ani dnes tak módní "církevní politická korektnost", ani diktát falešné podoby Božího milosrdenství, žijící z ducha, který se přizpůsobil mentalitě konzumu. Pro ně žila pravda každé ikony z lůna Božího slova.

Dnešní moderní obrazoborectví už neničí ikony fyzicky, jako to činil zmíněný ikonoklasmus v 8. a 9. století. Navenek nedotknutelnost uměleckých děl a jejich výraz chrání, ale dává jim falešný

Jak číst ikonu?

"Pravá ruka Krista žehná divákovi, levá drží drahokamem zdobený evangeliář. Jeho tělo je zároveň v pohybu i v pokoji. Sklon a úhel ramen naznačují, že Kristus právě obrátil svou pozornost k divákovi. Jeho pohled je přímý.

Levá strana tváře (pravá z pohledu diváka) vraští čelo, oko se jakoby zužuje a tvář se halí do stínů, koutek rtů se mračí. Bůh soudu se dívá hněvivě.

Na pravé straně (levé z pohledu diváka) však vidíme, jak se Kristova tvář rozjasňuje a ústa se uvolňují. Jeho oko se naplňuje slzou soucitu. V této intimitě obraz představuje Krista jako Boha spravedlnosti a milosrdenství, který diváka zároveň kárá i utěšuje."

Derek Krueger (religionista univerzity Greensboro v USA)

obsah. A tím je jeho účinek zhoubnější.

Okrádá rozměr milosrdenství o rozměr spravedlnosti, a tím zkresluje tvář živého Boha, tvář neúplatného milosrdenství, která je proto nekonečně velkorysá a něžná, protože je neoddělitelně spojená s Boží napravující a uzdravující spravedlností.

P. Jozef Fekete, farář ve Chvojnově (mezititulky redakce)

I přes svůj komplikovaný život teď cítím Boží lásku a pokoj, dokonce vnímám i zázraky

Moje maminka byla věřící, ale táta ne. Sice nebyl u komunistů, ale měl dost připomínek proti Bohu. A když mi bylo 14 let, umřel. A já to Bohu strašně zazlívala. Brala jsem to jako trest. V té pubertě jsem si to v hlavě nedovedla srovnat. Tehdy se s dětmi nepracovalo, máma mě nevzala ani k lékaři, ani za knězem. Až dnes vím, že už se tatínek má dobře a přeju mu to.

A tam byl ten zlom, kdy jsem úplně odvrhla Boha. A začala jsem podle toho žít. Vzala jsem si muže neznaboha, nebyli jsme církevně sezdání a šlo to jedno za druhým - ani jsem nepozorovala, že padám na totální dno. Zvenčí to vypadalo dobře: auto, drahé dovolené, pěkné oblečení...

Doted' mě mrzí, že jsem děti nevedla k víře. Dnes říkám, že rodina je základ, a že je strašně silná, když drží. Ale to nebyl můj případ. Materiálně jsem se měla dobře, a myslela si, že je to to nejlepší, co můžu mít. Strhávalo mě to ale od Boha a byla jsem nešťastná a měla pocit, že něco hledám. Celých 35 let jsem se nezpovídala.

Když byli syn a dcera na vysoké škole, rozvedla jsem se. Musela jsem to udělat, asi bych umřela, kvůli manželci jsem dostala rakovinu. Nešlo to. Byl to zvrát, padla jsem na dno. Byla jsem roztrhaná. Jsem člověk společenský, ráda se o někoho starám, a najednou jsem byla sama, děti už byly „z hnízda“.

Touha po Bohu i během pádu

Když jsem dostala rakovinu, tak se ve mně něco zlomilo, pochopila jsem, že chci hledat Boha. A on mě poslal do kostela, kde jsem mu začala děkovat. A v té chvíli se to začalo měnit. Začal si mě vést, přestože jsem ještě pár let byla na dně. Ale čím víc jsem padala na dno, tím víc jsem toužila po Bohu. Slyšela jsem i hlas: „Jsi sama, nedáš to, neuživíš se, všechno se zdražuje, finančně to neutáhneš.“ Ale vypouštěla jsem to a odbourávala strach.

A začala jsem znova, u nás v Ondřejově jsem si koupila chalupu a s kamarádkou Irenkou Kotrčovou, která mě tolik pomohla, jsme začali chodit do kapličky. Irenci jsem strašně vděčná, Bůh mi ji poslal do cesty a ona mi podala ruku.

On věděl, že ho chci přijmout, ale zlo jako by se mně nechtělo pustit. Cítila jsem, jak mě to rve ze všech sil. Plakala jsem. Šla jsem třeba po obci a najednou z ničeho nic se mi udělalo strašně špatně a musela jsem se vrátit, i přesto, že jsem byla čerstvě vyzpovídána u otce Jendy (Hambergera – pozn. red.).

Irenka mi dala knížku o víře, ale já jsem jí absolutně nerozuměla. Až dnes chápu slova Písma „nebudete vidět, nebudete slyšet, nebudete chápat, dokud nenajdete cestu k Bohu“ – a to byl můj případ. Musela jsem Bohu otevřít srdce, odevzdat se mu na oltář a říct: „Konej, jak ty chceš.“

A jak říká otec Josef (Sláčík – pozn. red.), se kterým jsem vše probírala a který to se mnou neměl jednoduché, je důležité číst Bibli – kterou jsem vůbec nechápala. A je to zázrak, který neodvedu vysvětlit – že Bůh mě vede tak, jak potřebuje. Říkám: „Bože, ukazuj mi cestu. Co mám ještě udělat? Pro koho?“ Zatím mi to jasně neukazuje... Ale musím být trpělivá.

Jen tolik peněz, co potřebuju

Můj život se každopádně otočil o 360 stupňů. Nejsem ověšená zlatem, ale mám lásku v srdci a můj život je na jiné úrovni. Teď je pro mě Bůh všechno. Žiju s ním od rána do večera. Jsem hříšná, ale dává mi radost, sílu a cestu a klid v duši. Ráno vstanu, děkuji mu, chválím ho a prosím, modlím se někdy hodinu, někdy dopoledne.

V práci prosím Boha, aby mi dal slova pro moje zákaznice. Zrovna teď jsem jedné říkala, že odpuštění je ten největší dar, který máme od Boha, abychom se sami naučili odpouštět. Je super, že to lidem můžu říkat. A je mi jedno, co na to řeknou – já se za ně modlím.

Myslím, že otec Max Kašparů říkal, že člověk je tak bohatý, jak se cítí být bohatý. A já se teď cítím bohatá – tím, že mám Boha v srdci. Říkám: „Bože, dej mi jenom tolik peněz, kolik potřebuji.“

Na účtu moc nemám, mám starou chalupu s eternitovou střechou, ojeté auto... Ale jsem zdravá a mám perfektní rodinu, přátele, známé a kamarády. Co mám chtít víc?

Jakoby v době, kdy jsem žila v té zlaté kleci, Pán Bůh říkal: „Jen tam buď, zkus si to, zobni si...“ Ale pak chtěl vědět: „Otevřeš mi ty dveře, nebo neotevřeš?“ A díky jeho lásce jsem si tu cestu našla i přes svůj komplikovaný život. Ale není to vyhrané. Shodujeme se s Irenkou, že stačí se pár dní přestat modlit, a zlo po nás jde. Takže my bychom v modlitbách měli být pořád. Nejsme mniši, nemůžeme se pořád modlit, ale můžeme být stále v Boží přítomnosti.

Například jednu autem a nějaký řidič mi udělá neplechu a začnu troubit. Ale říkám si: „Ticho, nenadávej.“ A pomodlím se za něj. Nebo na ulici uvidím nějakého divného člověka. A začnu odříkávat zdrávas a otčenáš. Nebo se modlím za paní, která na mě v obchodě křičí. Bráním se tomu někoho kritizovat.

Proč se schováváte před Boží láskou?

Děkuji Bohu za to, že jsem dnes ve fázi, kdy mi jedno, kdo si co o mně řekne nebo pomyslí. Přála bych všem zažívat ten život, co mám. Vždyť to je obrovský dar! A my ho často nepřijímáme. Nebo eucharistie! Taková síla lásky! Před ní bych i ležela, kdyby to v kostele šlo.

Já si při mši představuju ukřižovaného Ježíše, jak jeho krev teče do kalicha, jak se nám dává. Kostel je plný svatých a andělů a já v té nádheře zavřu oči a představuju si Ježíše, jak v bílém rouchu prochází kolem a dává se nám. Až pláču radostí, jak mě Pán miluje. A je mi líto lidí, kteří k přijímání nechodí. Proč? Mám chuť jim říct: „Co se před tou Boží láskou schováváte? Nevidíte, že toho pro nás dělá tolik?“ Přemýšlím, jak tyto lidi „nakopnout“, aby zažili to, co já...

Podívej se pod nohy!

Cítím víc Boží blízkost. Třeba jednou jsem havarovala autem. Prohlédla jsem se a nahlas řekla: „Bože, děkuju, že žiju, že se mi nic nestalo.“ Otvírám dveře a chci vystoupit, ale přijde mi myšlenka: „Podívej se pod nohy.“ Kouknu tam, a zjistila jsem, že mám pod sebou otevřený kanál, ze kterého jsem při nárazu urazila poklop. Padla bych přímo do něj.

Nebo jsem uklouzla a padala hlavou přímo na obrubník. Ale najednou jsem cítila, jak mě při pádu někdo podpírá (asi strážný anděl), takže jsem spadla vedle a mohla děkovat Bohu, že jsem neměla nic zlomeného.

A já přitom věřím, že tohle může zažívat každý, kdo žije s Ježíšem dennodenně. Že přijde klid do duše a po modlitbě si řeknete: „Jupí, je to úžasné!“ Já, která se tolik bála být sama, najednou mám s Ježíšem nádherný život! Myslím, že on si mě stvořil takovou, jaká jsem. Jsem ráda, že můžu věřit v Boha. A obdivuju Ježíše, jakou s námi má trpělivost.

Nehromad'te peníze

Hodně mi pomohl Koclířov, to je promodlené místo. S Irenkou jsme se tam zasvětili Panně Marii. Takže Panna Maria je pro mě maminkou a pomáhá mi. Pomohla mi třeba v tom, když jsem jednomu člověku dala víc peněz, než jsem v tu chvíli měla – a ono se to vyřešilo. Nehromad'te peníze, říkám svým dětem - protože Pán Bůh to nechce.

Tuhle mě potěšilo, že jsem potkala syna s vnoučetem a ptám se, kde má manželku. A on povídá: „Prosím Tě, ona někde dává nějakému postiženému dítěti peníze na vozík.“ Tak to je i moje přání, aby děti takhle fungovaly. Dokonce dali pokřtít dítě! Což je velký zázrak - na to, že nebyli k víře vedení. Celkově cítím, jak se jako rodina dáváme dohromady. Takže i když nejsem ve svazku manželském (a mladým říkám: "Vezměte se, jinak jste vůči zlu oslabení"), dostávám toho tolik, že už nemůžu dostat víc.

Dokonce se mi stala věc, kterou si už vůbec nedokážu vysvětlit. Jely jsme s Irenkou Kotrčovou a Hankou Davidkovou na konferenci, organizoval ji v Brně P. Dokládál z Koclířova. Modlily jsme se za odpuštění pro naši zemi a bylo zcela zataženo. Stály jsme bokem, o kus dál byli kněží. Po chválách se rozdávalo Tělo Páně. Mně bylo líto, že jsem se zrovna ten měsíc nevyzpovídala, takže jsem ho nemohla přijmout.

Sytě žlutá koule na obloze

A v tu chvíli mi něco řeklo: „Podívej se na nebe.“ Zdvihla jsem oči a najednou v boční ulici začalo promodrávat nebe a zničehonic se tam objevila žlutá koule. Sytě žlutá - jako by tam někdo hodil žlutou dýmovnici! Zářila a hýbala se, byla o něco menší než slunce, a dalo se do ní dívat. Začala jsem plakat a říkám holkám: "Podívejte nahoru." Tak jsme se dívaly, modlily se a plakaly, že nám asi Bůh dal znamení, že naši zemi odpustil. A když skončilo přijímání, nebe se zpátky zatmělo a bylo opět pod mrakem. A potom jsme ještě byly v kostele, modlily se a když jsme vyšly ven (pamatuji si, že bylo 16:30), tak bylo na obloze slunce - a viděly jsme ten rozdíl: ta žlutá koule předtím byla menší a dalo se do ní dívat, do Slunce samozřejmě bez brýlí ne.

Pak jsme se dozvěděly, že tu žlutou kouli viděli i někteří kněží. Nedovedu si to vysvětlit jinak, než že to byl zázrak. A že mi tím Pán Bůh říká: „Věř! Vždyť ti to pořád ukazuju, jsem tu s tebou.“

I tady v Pelhřimově se dějí úžasné věci - obnovily se Modlitby

matek, obrovskou posilou pro mě byl seminář v Duchu podle P. Sieverse s otcem Josefem nebo setkání s misionářem Jamesem Manjackalem. Jsem za to vše moc vděčná.

Hana Tetivová

Jeden ze "slunečních" zázraků, zdokumentovaných v Medžugorje 25. 6. 2006 (v den 25. výročí prvního zjevení).

Martin Roh, podnikatel a zemědělec, Hodějovice

Co pro mě znamená Bůh?

Nemyslím si, že bych zrovna já měl ostatním „přednášet“ o Bohu, ale určitě s ním vedu nějaké to svoje povídání... Někdy mám pocit, že se tak nějak vzájemně testujeme. Vždycky, když si začnu myslet, že se stávám „nesmrtelným“, tak mě jemně upozorní, komu je tato výsada dána. A pokud to neudělá on, tak určitě moje manželka :o) Osobně se k Bohu obracím hlavně ve chvílích, kdy mám starost o své blízké. Vše ostatní by si zdravý člověk měl dokázat obstarat sám, svou prací a svým způsobem života. Myslím si, že k tomu nakonec i sám Bůh nabádá...

Jak se moje víra vyvíjela a jak se dnes projevuje v mém životě?

K poznání víry mě přivedl můj děda. Hlavně díky němu jsem začal docházet na „náboženství“ k panu vikáři Hanžlovi. Pamatuji si, že to bylo velmi příjemné povídání se spoustou obrázků. Kdykoli později mě pan vikář potkal, vzpomněl si na mě a oslovil mě jménem. A to i přesto, že jsem nikdy nebyl častým účastníkem jeho mší. Dnes se rozhodně snažím žít tak, abych se za sebe nemusel stydět. A nemyslím si, že když někdo klečí denně v kostele, že z něj musí být dobrý křesťan - to je jako sedět v garáži a čekat, jestli ze mě nebude pěkné auto.

Jak vnímám církev?

Ve všech oborech společnosti je něco dobře a něco špatně. Určitě tomu tak bude i v církvi. Asi to tak má být, alespoň si každý vybere! Kromě zmíněného pana vikáře Hanžla pro měl velkou autoritou byl i pan opat Tajovský. A při znovuvysvěcení naší opravené kapličky v Hodějovicích jsem měl možnost poznat pár skvělých lidí ze současnosti. Co mi ale vždy vadilo a stále vadí, se netýká církve jako celku, ale některých z nás, kteří jsou těsně po mši schopni před kostelem pomlouvat souseda, nebo cestou ze mše někoho podvést či ošidit.

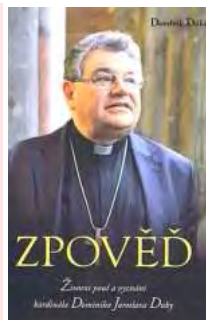
Tohle by Hollywood asi nevymyslel. Výtržník a lupič, který zabil dva lidi, ve vězení neměl do čeho zabalit pašovaný tabák, a tak trhal listy Bible. Až jednou ho zarazil text na jednom z listů... Obrátil se a po návratu z vězení se šel omluvit rodině policisty, kterého zabil. Tam ho vdova po policistovi objala s tím, že se za jeho obrácení roky modlila. Dnes Wilhelm pracuje pro církev.

Knížka rozhovorů Petry Dvořákové je dokumentem o jedné křesťanské generaci. Tyto rozhovory jsou „anatomii“ (většinou) mladých křesťanských životů a jejich nehod. Vyprávění přináší svědectví o tom, co je to duchovní moc a jakých destruktivních podob může nabýt. Za tip na knihu, oceněnou cenou Litera za publicistiku, děkujeme Václavě Šenoltové z Černovic.

Italský kněz, který působí v Praze, v této knize vykládá biblické texty od Popeleční středy až po Seslání Ducha Svatého a přináší podněty k využití Božího slova v našem denním životě. Půst burcuje k obrácení, Velikonoce posilují naši víru ve Vzkříšeného a během Letnic rozjímáme, kdo je Duch Svatý a jak působí. Knížka umožňuje prožít sepětí mezi liturgií a naším životem.

Vyznání kardinála Dominika Duky obnáší svědectví muže, který byl dělníkem, vojákem základní služby, politickým vězněm (v Plzni na Borech se setkal s Václavem Havlem) a duchovním na všech úrovních. Kardinál vysvětluje, proč se stal knězem, jakým příkořím v životě čelil a svůj životopis dotahuje až do dnešních dní. V knize nejde o "čistý" životopis, spíš o reflexi životních událostí a názorů.

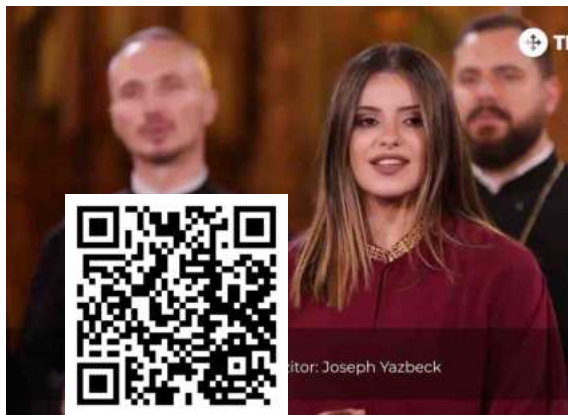

Slovenský YT kanál "Z tmy do Svetla" nabízí silná svědectví lidí, kteří v nějaké fázi života podleli určitému zlu, ale nakonec byli osvobozeni. Řeč je tu mimo jiné o znásilnění, bulimii, věštění či ezoterice a New Age. K jednomu z nejsilnějších svědectví patří výpověď Simony T., která se stala satanistkou.

"Ježíš nám vyhnáním kupců z chrámu klade otázku, jestli i u nás nezvítězil tržní princip kupčení z Bohem, byznys s lidskými zásluhami a náboženskými výkony," zmiňuje P. Tomáš Halík v kázání k Třetí neděli postní, kde také vysvětluje hlubší souvislosti Desatera. Kázání Tomáše Halíka jsou publikována na youtubovém kanále farnosti u sv. Salvátora v Praze.

"Nemyslím si, že je něco krásnějšího, než vědět, jak chválit Boha," říká 24letá libanonská zpěvačka Ribale Wehbé, která jezdí byzantskou církevní hudbu představovat do rumunských klášterů. V jejím (pro nás netradičním) Aleluja ji zde doprovází mužský sbor.

Tip na pouť: Lomec - naše diecéze

Lhenicku, kde se mimochodem narodil někdejší pelhřimovský kaplan Jan Hamberger, se přezdívá "Zahrada jižních Čech". Proto je také krajina kolem Lomce pokryta ovocnými sady. I tamní sestry františkánky (mezi něž nyní patří i sestra Emanuela, narozená v našem vikariátě) se starají o několik stromů v areálu kláštera (na snímku vpravo dole). Samotný Lomec, poutníky nazývaný Lomeček, leží na kopci pokrytém lesy. Je zde ideální odpočinek od okolního hluku.

U založení zdejšího kostela stál rod Buquoyů. Hrabě Karel Filip Buquoy si přivezl do Čech kopii sošky Panny Marie Foyenské, o níž byl přesvědčen, že jej v roce 1685 uchránila před utonutím při plavbě do Španělska. Slíbil, že postaví kostel a do něj sošku umístí. Slib splnil a kostel Jména Panny Marie vybudoval po vzoru španělských kaplí.

Vedle něj se nachází malý amfiteátr pro sloužení venkovních mší, opodál modlitebně-meditační přírodní zahrada. V lese o kus dál je hřbitov, kde odpočívají mj. zemřelé sestry. Hlavní lomecká pouť připadá na neděli následující po svátku Narození Panny Marie.

Soutěž: poznejte fotku

Minulý úkol Hany Pechové (vlevo), kapli nedaleko Stříteže u Božejova, správně uhodli Milada Růžicková, Pavel Příhonský a Marie Blažíčková, která si navíc všimla, že na Mapy.cz je kaple chybně vedená pouze jako Boží muka.

Nové foto (vpravo) poslala Martina Holcupová. Tipy posílejte **do 19. 4.** na mazanec@centrum.cz nebo WhatsApp (775269206). Kdo první uhodne, obdrží knihu z produkce Matice křemešnické.

